

WAT WIJ NIET ZAGEN

KARIN VAN DER LAAN

SARA

1. Baarden zijn voor vaders

In het vakantiehuis hangt een sfeer als een schrapende vork over een schoolbord. Iemand heeft een bos verse bloemen op tafel gezet, maar zelfs dat doet weinig goeds. Alsof ze zichzelf voor de gek houden. We weten toch allemaal dat deze vakantie niet meer dezelfde is als vroeger.

Ik wil me er niet mee bezig houden en loop meteen door naar mijn slaapkamer. Ik deel die met Rosalie.

Het eerste wat me daar opvalt, zijn Rosalies schoenen. Ze heeft hele hoge hakken aan. Van die hoge die mama ook weleens draagt. Geen stilettohakken, maar hoge blokhakken.

Die blokken doen me altijd denken aan een miniflatgebouw. Zo'n wolkenkrabber die ik in New York zag, toen ik er met mijn ouders was.

Ik vind hakken best mooi. Maar als schoenen onmogelijk zijn om op te lopen, dan hoef ik ze niet te hebben. Dus houd ik het liever bij mijn All Stars. Gewoon makkelijk. Hoewel de zolen vaak snel kapot gaan. In het paar dat ik nu aan heb,

zitten ook al kleine gaatjes. Gelukkig is het inmiddels bijna juni, dus kan er geen regen meer in lekken.

Als ik de kamer in kom lopen, vliegt Rosalie me praktisch om de hals. ‘Saar! Eindelijk!’

Ik glimlach en geef een soort moederlijk klopje op haar schouder, terwijl ze me bijna platdrukt.

‘Ja, lang geleden,’ murmel ik tegen haar shirt aan.

De bedden zijn nog niet opgemaakt en ik zie de overtrekken in een plastic pakketje op de bedden liggen. ‘Jullie zijn er toch al een uur?’ vraag ik aan Rosalie, die bezig is een paar jurkjes op te hangen. Ik heb niet eens jurkjes meegenomen. Alleen korte broeken.

Ze volgt mijn blik en wuift mijn opmerking weg. ‘Oh ja, m’n moeder maakt straks m’n bed wel op.’

Ik leg mijn rugzak naast het rechterbed, omdat Rosalie duidelijk de linkerkant al heeft ingenomen, en scheur de plastic verpakking open. Ik denk niet dat ik mijn moeder zo gek kan krijgen om mijn bed op te maken. Thuis doet ze dat ook niet meer. Ze legt om de week een dekbedovertrek in mijn kamer en verwacht dat ik het zelf doe. Mijn zusje Rens helpt ze nog wel. Maar ik moet eerlijk zeggen dat mijn vader me af en toe ook nog helpt. Dat deed hij tenminste, toen hij nog thuis was.

Terwijl ik mijn bed opmaak, vult Rosalie de kledingkast. Ik zie rokjes voorbij komen en blouses zonder mouwen. Allemaal van luchtige stoffen en met drukke motieven. Zoiets staat me niet. Dat denk ik tenminste. Ik draag altijd broeken en shirts van ONLY en daar houd ik het bij. Die zijn waarschijnlijk ook betaalbaarder dan de kleding van Rosalie.

Mijn eenhoorn- en uilenshirts heb ik aan Rens gegeven. Ik zie op school ook heus wel dat niemand in mijn klas die nog draagt.

‘Sara, hoe is het nou toch met je?’ vraagt Rosalie dan.

Ik haal mijn schouders op.

Rosalie gooit een paar kledingstukken terug in haar koffer en trekt me op een bed. ‘Vertel dan? Hoe gaat het op school? Ik heb echt zoveel te vertellen.’

‘School is prima,’ antwoord ik.

‘Goede cijfers zeker?’

‘Ik ga over met gemiddeld een acht,’ dreun ik automatisch op. Ik heb het inmiddels al zo vaak gezegd, dat ik er niet echt meer bij nadenk.

Rosalies lippen die net nog in een glimlach gekronkeld waren, vormen nu een vlakke streep.

‘En de liefde dan? Hoe is het daarmee?’ vraagt ze, terwijl ze opstaat en haar toilettas pakt. Ze stalt allerlei make-up uit op een plank in de kast.

‘De liefde?’ vraag ik. Daar vraagt nooit iemand naar. ‘Wat is daarmee?’

‘*You tell me!*’ Ze draait zich om en glimlacht weer.

Ik sta op en trek het dekbed recht. ‘Er is niets.’

‘Wat?’

‘Niets,’ herhaal ik luider. ‘Er is niets.’

Rosalie kijkt alsof ze die reactie al zag aankomen.

Ik open mijn rugzak en haal de stapeltjes kleding eruit die ik er zo netjes mogelijk in had proberen te leggen. Maar in een rugzak wordt het meestal toch een puinhoop. Mama vindt dat ik een nieuwe moet kopen, maar dit is mijn lievelingstas. Het heeft meerdere vakken en draagt prettig op mijn schouders. Ik leg de stapels in de kast. Ik heb maar twee planken nodig.

‘Hoezo?’ durf ik dan te vragen.

‘Gewoon,’ antwoordt Rosalie. ‘Dat hoort er toch ook bij, vind je niet?’

Ik weet niet of ik dat ook vind. Liefde is zo'n woord waar ik mijn ouders soms iets over hoor zeggen. 'Dat doe je toch uit liefde voor je zusje?' of 'Dat komt omdat wij zoveel liefde voor je voelen'. In een andere betekenis zegt het woord me niet zoveel. Ik denk niet dat jongens me zien staan. Of misschien zie ik hen niet staan. Ik weet het niet. En het maakt me trouwens ook niet uit, want ik heb het te druk met school. Ik wil geneeskunde studeren. Daar heb ik een hoog gemiddelde voor nodig. Anders word ik niet ingeloot.

'Nou, ik heb wel wat te vertellen,' zegt Rosalie plotseling. 'Ik heb iemand leren kennen, echt kapot leuk.'

Ik knik. 'Oh.'

'Hij is zo, zo...' Rosalie laat zich op haar bed vallen en staart uit het raam. 'Ik weet niet hoe ik het moet zeggen.'

Ik wacht af, maar het antwoord boeit me eigenlijk niet zoveel. Waarom zou ik moeten weten hoe iemand is als ik die persoon niet eens ken?

'Zelfverzekerd. Dat is het. Hij weet gewoon dat meisjes hem cool vinden.' Ze gaat op haar buik liggen en begint haar nagels te vijlen. 'Hij is vijf jaar ouder dan wij. Nou ja, vier jaar ouder dan jij natuurlijk, want jij bent al zestien. Hij heeft een baardje. Zo stoer. Ik vind dat heel mannelijk.'

Ik probeer het te verbergen, maar volgens mij vertrekt mijn gezicht tot een afwijzende grimas. Gelukkig kijkt Rosalie de andere kant uit. Baarden zijn iets voor vaders en ooms.

'Heb je dan al met hem gezoend?' Die vraag is er zomaar uit. Ik kan me er niks bij voorstellen. Sowieso niet, maar helemaal niet met een baard erbij. Dat prikt toch alleen maar?

Rosalie kijkt me met fronsende wenkbrauwen aan.

'Ja natuurlijk, wat denk jij dan?'

Ik haal mijn schouders weer op.

'En wel meer dan dat,' vervolgt ze en geeft me een knipoog.

Ik onderdruk een soort bibber. Dat is wat ik ook voel als ik een krokodil zie. Maar ik antwoord: 'Cool.'

En Rosalie slaat me verbaasd gade.